

CĂTĂLINA NICOLETA ANDREI

1. Ce anume v-a determinat să deveniți asistent social?

Exemplul mamei mele. Încă din perioada liceului, am avut contact cu asistenții sociali practicanți prin prisma mamei mele, care la momentul respectiv, era funcționar public cu atribuții în asistență socială, la primăria comunei de domiciliu. Practic, lucra cu toate categoriile de beneficiari, de la copii, persoane de etnie până la vârstnici și persoane cu dizabilități. Așa se face că, am participat și eu la câteva vizite la domiciliul unor beneficiari din comunitate. Experiența "din teren" și dorința de a lucra cu copiii, cu persoane vulnerabile mi-au întărit ideea că vreau să devin asistent social.

2. Când ați luat decizia de a deveni asistent social?

Decizia de a deveni asistent social a fost sigură în momentul în care am ales să urmez cursurile Facultății de Sociologie și Asistență Socială din București, specializarea Asistență Socială. În timpul primului an de facultate, după ce am cunoscut profesori minunați și am început să pătrund pe acest tărâm minunat, am știut că indiferent ce îmi va rezerva viitorul, eu voi profesa ca asistent social.

3. Ce înseamnă pentru dumneavoastră a fi asistent social?

În primul rând, empatie. Apoi, dorința de a contribui la schimbarea în bine a vieții semenilor. Aceasta a reprezentat, de fapt, temelia pe baza careia mi-am construit activitatea ca asistent social. Iar munca și interacțiunea cu copiii a fost principala bucurie pe care mi-a adus-o această profesie.

4. Ca asistent social aveți ocazia de a întâlni oameni cu povești de viață impresionante. Care a fost povestea care v-a marcat?

Cu toate că nu am o experiență foarte mare ca asistent social, am cunoscut foarte multe persoane și familii cu povești de viață impresionante. Din acest motiv, alegerea unei singure povești este dificilă. Totuși, am ales una care m-a marcat încă din primul meu an ca asistent social. E vorba de N., o fetiță în vârstă de zece ani, foarte saracă și neîngrijită, beneficiară a centrului de zi. În casa ei, formată din două camere, locuiau cei șase membri ai familiei. Pe jos aveau pământ și nici vorbă de o baie sau o toaletă în interior. În casa lor era întuneric și ziua în amiaza mare, iar atmosfera era apăsătoare. Pereți plini de mușegai, alimente alterate și un miros puternic de haine murdare.

Am ales povestea ei pentru că a fost printre primii copii pe care i-am spălat din cap până în picioare în centrul în care lucram. Am fost șocată când am descoperit că N, la cei 10 ani ai ei, nu știa să se spele. Nu stia că e necesar să se spele și îi era teama de duș. Plângea la fiecare baie și striga să mă opresc, pentru că o ustura pielea. După fiecare baie pe care i-o făceam, recunosc, îmi venea și mie să plâng. Sunt momente pe care nu le voi uita niciodată și le simt puterea ori de câte ori mi le amintesc.

5. Cât din această profesie credeți că este studiu, cât este vocație?

50% - studiu și 50% - vocație și dăruire. Una fără alta, studiu și vocație, nu fac casă în asistență socială.

6. Cum ați defini dumneavoastră asistența socială?

Asistența socială reprezintă pentru mine domeniul în care m-am regăsit încă din primul an de studiu. Apoi a devenit "familia" în care mă simt "acasă", în care am oferit și am primit iubire, în care am pus suflet și am construit.

7. Aveți un model de personalitate recunoscută la nivel național sau internațional care, deși nu este asistent social, prin acțiunile sale în folosul comunității, al omenirii, ar putea deveni oricând un exemplu pentru ceilalți?

Unul dintre modelele mele de personalitate recunoscute la nivel național este Dragoș Bucur, actor, om de televiziune și prezentatorul emisiunii "Visuri la cheie". Este ambasadorul programului "Tineret în mișcare" al UE în România și în urmă cu câțiva ani, a adoptat o fetiță, deși are proprii săi copii. În rolul său de moderator al emisiunii, transmite sincer o emoție specială și emană încredere celor neajutorați.

8. Cum v-ați dori să fiți tratat dacă dumneavoastră ați fi în situația de a beneficia de sprijin din partea unui asistent social?

Cu respect, empatie și seriozitate, să fiu ascultată și să mi se răspundă pe înțelesul meu la toate întrebările, pe un ton calm și cald. Mi-aș dori să fac echipă cu asistentul social, astfel încât să am siguranța că pentru problema mea se va găsi o soluție.

9. Care e cea mai frumoasă lecție pe care ați primit-o de la semenii pe care îi aveți în grijă?

Cea mai frumoasă lecție pe care am primit-o de la beneficiari, de regulă de la copii, a fost aceea că poți fi fericit cu puținul tău, atâta vreme cât ai parte de dragoste și de familie alături.

10. Ca asistent social, ați simțit vreodată sentimentul de neputință în fața unei situații careia v-ați fi dorit să îi găsiți o soluție, dar nu ați reușit?

Da, în multe situații, din cauza legislației care ne limitează. Un caz concret care m-a marcat a fost cazul unui copil de 13 ani aflat în sistemul de protecție, cu procedura de adopție deschisă, adus înapoi de către familia care ar fi intenționat să îl adopte din cauza barierei lingvistice. Copilul a locuit cu asistentul maternal într-o comunitate de maghiari, motiv pentru care vorbea perfect limba maghiară, însă limba română o vorbea cu greșeli gramaticale. După discuția cu acest copil, care a înțeles că nu va fi adoptat de familia respectivă și de care se atașase, am simțit furie, durere și neputință, ca om și asistent social. Consider că acea potrivire cu familia respectivă a reprezentat un eșec ce a condus la imposibilitatea acelui copil de a mai fi adoptat vreodată, din cauza vârstei, în primul rând.

11. Ce anume v-ați dori să se schimbe în acest domeniu?

E nevoie de o suplimentare a posturilor de asistenți sociali, mai ales în sistemul public, unde de multe ori, volumul de muncă este exagerat în raport cu numărul de angajați în domeniu.

12. Care e mesajul dumneavoastră pentru cei care urmează să devină asistenți sociali?

Această profesie nobilă să vă aducă bucurii și împliniri! Să știți că vor exista și esecuri, nereușite, dezamăgiri, momente în care vă puteți simți neputincioși, neapreciați, dar victoriile și realizările ulterioare vă vor face mai puternici!

13. Motto-ul dumneavoastră în activitatea de asistent social este.....

Fii omul care, chiar dacă nu reușește să schimbe lumea sau sistemul, reușește să schimbe în bine cel puțin viața unui om! Fii binele în ciuda răului din jur, în societatea de azi!